

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΕ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1937

ΑΡΙΘ. 5

Β. ΔΙΑΤΑΓΜΑ*

*Περί ὀργανώσεως καὶ λειτουργίας τῆς Σχολῆς
Βυζαντινῆς Μουσικῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν.*

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Β'
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν ὑπ' ἀριθ. 182)1936 Ἀναγκαστικὸν νόμον «περὶ ἀναγνωρίσεως τῆς ἐν τῷ Ὁδείῳ Ἀθηνῶν Σχολῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς» καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 738 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπιτροπείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ὀργανισμῶν καὶ Παιδείας Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν καὶ διατάσσομεν.

Ἄρθρον 1

Ἡ κατὰ τὸν Ἀναγκ. Νόμον 182)1936 ἀναγνωρισθεῖσα ὡς ἡ ἐπίσημος Σχολὴ τῆς Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, στεγάζεται ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ Ὁδείου, ὅπερ συντηρεῖ αὐτὴν καὶ μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐν γένει κανονικὴν καὶ ἀπόσκοπον λειτουργίαν αὐτῆς, συμφώνως πρὸς τὸν Γενικὸν Κανονισμὸν τοῦ Ἰδρύματος.

Ἄρθρον 2

Διοικητικὴ ἄρχὴ τῆς Σχολῆς τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς εἶναι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου, Ὁδείου Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 3

1) Συνιστᾶται Ἐφορευτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Σχολῆς ἀποτελουμένης: 1) ἐκ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος ὡς Προέδρου, 2) ἐνὸς Συνοδικοῦ Ἀρχιερέως ὡς Ἀντιπροέδρου, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ ὑπὸ τῆς Ἱεράς Συνόδου, 3) τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, 4) ἐνὸς Ἀκαδημαϊκοῦ Βυζαντινολόγου, ὀριζομένου ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας, 5) ἐνὸς Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὀριζομένου ὑπ' αὐτῆς, 6) τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ὀργανισμῶν ἐν τῷ Ὑπουργείῳ Ὀργανισμῶν καὶ Παιδείας καὶ 7) τῶν Καθηγητῶν Α' τάξεως τῶν εἰδικῶν μαθημάτων τῆς Σχολῆς.

2) Ἡ Ἐπιτροπὴ αὕτη: α) συντάσσει τὸν ἐσωτερικὸν κανονισμὸν τῆς Σχολῆς, β) γνωμοδοτεῖ ἐπὶ τῶν διορισμῶν καὶ προαγωγῶν τοῦ Διδακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς Σχολῆς, γ) ἀποφαίνεται ἐπὶ παντὸς ζητήμα-

* Ἐφημερίς τῆς Κυβερνήσεως 18 Νοεμβρίου 1936 τεύχος Α' ἀριθ. φύλλου 509.

τος ἀφορῶντος εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ λειτουργίαν τῆς Σχολῆς ὡς καὶ ἐπὶ παντὸς ζητήματος ἀφορῶντος τὴν Βυζαντινὴν Μουσικὴν ἐν γένει.

3) Τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς ἀποτελοῦν αὐτοδικαίως καὶ μέλη τῶν Ἐξωτερικῶν Ἐπιτροπῶν τῆς Σχολῆς εἰς πάντα τὰ μαθήματα πλὴν τῶν μαθημάτων τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς.

4) Αἱ ἐξεταστικαὶ Ἐπιτροπαὶ κατὰ τὰ ἄλλα ὑπάρχοντα εἰς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ Κανονισμοῦ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν.

5) Τὴν Ἐφορευτικὴν Ἐπιτροπὴν ἐκπροσωπεῖ παρὰ τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν, συμφώνως πρὸς τὸν Κανονισμὸν αὐτοῦ, ὁ ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν.

Ἄρθρον 4.

Ἐδραι καὶ μαθήματα τῆς Σχολῆς ὀρίζονται τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν μέρος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, 2) Ὑμνολογία καὶ Μετρική, 3) Λειτουργικὴ καὶ Τυπικόν, 4) Ἱστορία καὶ Παλαιογραφία τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς, 5) Ἀπαγγελία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἀναγνωσμάτων καὶ 6) Ἀνάλογα μαθήματα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς.

Ἄρθρον 5.

1) Ἡ φοίτησις ἐν τῇ Σχολῇ τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὀρίζεται ἀπὸ ἐνὸς τοῦλάχιστον μέχρι πέντε ἐτῶν, ἀνάλογως τῆς καταρτίσεως τῶν φοιτῶντων καὶ μετ' ἀπόφασιν τῆς οἰκειᾶς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, αἱ δὲ τάξεις τῆς Σχολῆς καθορίζονται εἰς πέντε, διδάσκονται δὲ ἐν αὐταῖς. Τὸ θεωρητικὸν καὶ πρακτικὸν μέρος τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ πρὸς ἀπόκτησιν Πτυχίου ἢ Διπλώματος ἀπαιτούμενα μαθήματα τῶν ὁποίων ἢ κατὰ τάξεις κατανομὴ κανονίζεται διὰ τοῦ ἀναλυτικοῦ προγράμματος τῆς Σχολῆς.

2) Ἡ Σχολὴ ἀπονέμει: α) Πτυχίον Ἱεροψάλτου, β) Πτυχίον Μουσικοδιδασκάλου καὶ γ) Δίπλωμα Μουσικοδιδασκάλου.

3) Διὰ τὸ Πτυχίον Ἱεροψάλτου προαπαιτεῖται ὡς τίτλος ἐγκυκλίων σπουδῶν ἐνδεικτικῶν δευτέρας τάξεως ἐξαταξίου Γυμνασίου ἢ ἀπολυτήριον τοῦ καταργηθέντος Ἑλληνικοῦ Σχολαρχείου καὶ ἀνάλογα φωνητικὰ προσόντα. Διὰ τὸ Πτυχίον τοῦ Μουσικοδιδασκάλου, ἀπολυτήριον Γυμνασίου ἢ τετραετοῦς τοῦλάχιστον Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἢ Διδασκαλείου ἢ ἄλλων ἰσοτίμων Σχολῶν Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, διὰ δὲ τὸ Δίπλωμα τοῦ Μουσικοδιδασκάλου, τὰ διὰ τὸ Πτυχίον

πραγμάσει μεγίστην φροντίδα κατέβαλον διὰ τὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἱδρυσιν, ὀργάνωσιν καὶ καλὴν λειτουργίαν, καταστήσαντες οὕτως ἐφικτὴν τοῦ μεγάλου τούτου κέντρου τῶν σπουδῶν τὴν ὑπόστασιν. Αἰωνία λοιπὸν ἡ μνήμη τῶν ἀειμνήστων Ἰωάννου Καποδίστρια, Ἰωάννου Δαμπόλη, τῶν Βασιλέων Ὁθωνος καὶ Ἀμαλίας, τοῦ Ἀντιβασιλέως Μάουρερ καὶ πάντων τῶν γνωστῶν καὶ ἀγνωστῶν, ἐπιφανῶν καὶ ἀφανῶν εὐεργετῶν καὶ δωρητῶν καὶ τῶν ἀειμνήστων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, οἵτινες πάντες διὰ τὴν τοῦ πνευματικοῦ καὶ ὑλικοῦ αὐτῶν πλοῦτου εὐηργέτησαν τὴν Ἑλλάδα καταστήσαντες δυνατὴν τὴν δημιουργίαν τῆς Ἑστίας ταύτης τῶν φώτων, ἧς οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀναζωογόνησις τῆς παλαιᾶς ἐστίας τῆς σοφίας, τῆς τὴν ἔδραν αὐτῆς ἀνέκαθεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῆς Παλλάδος ἐχούσης.

Τὸ Πανεπιστήμιον ἡμῶν ἀπὸ τῆς πρωτογενοῦς αὐτοῦ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ἐμφανίσεως μέχρι σήμερον διήλθε φυσικῶς διὰ πολλῶν σταδίων ἐξελίξεως, οὐχὶ δὲ σπανίως πολλὰ τῶν σταδίων τούτων σημειοῦνται διὰ μελανωτέρων χρωμάτων. Ἀντίξοι ἐθνικαὶ περιστάσεις, ἐκ κακῆς τῶν πραγμάτων ἐκτιμήσεως ἔξωθεν ἐπιδράσεις, ἐπιρροαὶ καὶ ἐπεμβάσεις ἐπανειλημμένα, γενικώτεροι καὶ μερικώτεροι οἰκονομικαὶ κρίσεις, ἐφάνησαν πρὸς σιγμὴν κλονίζουσαι σπουδαίως τὴν κατὰ τὰ ἄλλα σταθερὰν τοῦ ἰδρύματος σταδιοδρομίαν. Πάντα ταῦτα ἦσαν ὅμως παροδικὰ ἐπεισόδια οὐδαμῶς ἀλλοιώσαντα τὴν δοθεῖσαν ἀπ' ἀρχῆς καλὴν κατεύθυνσιν, καὶ ἰδοὺ οὐ εἰς τὸ τέρας τῆς ἑκατονταετηρίδος εὐρισκόμενοι μεθ' ὑπερφηφάνειας βλέπομεν πρὸς τὰ ὀπίσω διὰ τὴν ἐπιτευχθεῖσαν ἐν τῇ χώρᾳ μας διὰ τοῦ Πανεπιστημίου κυρίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑκατονταετηρίδος ἐπιστημονικὴν πρόοδον καὶ δρᾶσιν καὶ μετὰ θάρρους καὶ πλήρεις ἐλπίδων ἀπενίξομεν εἰς τὸ μέλλον λαμπρότερον αὐτὸ προοιωνιζόμενοι.

Πολλοὶ ὑπῆρξαν κατὰ καιροὺς καὶ σήμερον ἀκόμη ἔναντι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τῆς ἐν αὐτῷ τελουμένης ἐργασίας οἱ σκεπτικοί, παρὰ τοὺς ἔνδοξασμοὺς ὅμως τοὺς ὁποίους θὰ ἠδύνατο τις νὰ ἔχη διὰ ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν λεπτομέρειαν, τίς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ οὐ εἰς τὴν ἑκατονταετῆ μεστὴν ἐπιστημονικὴν ζωὴν καὶ δρᾶσιν τοῦ Πανεπιστημίου ὀφείλεται ἢ παρ' ἡμῖν ἀναγέννησις καὶ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν ἧτις, καὶ ἂν κατὰ πάντα δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν ἀλλαχοῦ ἐπὶ τῇ βάσει μακροτάτων παραδόσεων ἐπιτευχθεῖσαν πρόοδον, δὲν εἶναι ἐν τούτοις, διὰ τὰς συνθήκας μάλιστα ὑφ' ἃς ἐπιτεύχθη, ποσῶς ἀναξία λόγου καὶ εὐκαιροφόντος. Καὶ τίς δύναται περαιτέρω νὰ ἀμφισβητήσῃ ὅτι παραπλεύρως πρὸς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην πρόοδον ἐν τῇ χώρᾳ μας, ἧς κύριος παράγων εἶναι τὸ Πανεπιστήμιόν μας, εἰς αὐτὸ ἀποκλειστικῶς ὀφείλεται ἢ περιθάλψις, διατήρησις, ἀνάδειξις καὶ πραγματοποίησις τῶν μεγάλων ἐθνικῶν ἰδεωδῶν, διότι αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξέθρεψε καὶ ἐγαλόυχησε διὰ τούτων γενεᾶς ἐπιφανεστάτων ἑλλήνων, οἵτινες οὐ μόνον ἐκυβέρνησαν τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς ὑποδούλου κατὰ τὸ πλεῖστον ἑλληνικῆς πατρίδος ἐργαζόμενοι

ἐγένοντο οἱ κύριοι παράγοντες τῆς ἐθνικῆς δράσεως, ἧτις ἔσχεν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀποκατάστασιν τῆς μεγάλης Ἑλλάδος; Τιμὴ λοιπὸν καὶ δόξα καὶ πάλιν εἰς τοὺς ἰδρυτάς, εὐεργέτας, δωρητάς καὶ καθηγητάς τοῦ Πανεπιστημίου εἰς οὓς δι' αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ πνευματικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἀκμὴ καὶ πρόοδος τῆς φιλάτης Πατρίδος μας καὶ τῶν ὁποίων ἔργον ἀποκλειστικὸν εἶναι ἡ ἀναδημιουργία τοῦ κέντρου τούτου τῶν γραμμάτων καὶ τῶν Ἐπιστημῶν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ ἐφετεινὴ ἐορτὴ ἔχει ἰδιόζοντα χαρακτηριστῆρα καὶ ἰδοὺ διατὶ μὲ χαρὰν παραδίδομεν εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ νῦν ἀρχομένην δευτέραν ἑκατονταετηρίδα τὴν ἐορτὴν αὐτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν ὡς τὸ σύμβολον τῆς παραδόσεως τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως.

Οἱ σοφῶς τὴν ἐορτὴν ταύτην διαταξάμενοι ἀπέβλεψαν εἰς τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἀναγεννηθεῖσα αὕτη ἐστία τῶν γραμμάτων δὲν ἔχει πλέον ὡς πρὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἐθνικόν, ἀλλὰ χριστιανικὸν χαρακτηριστῆρα ἐν τῷ προσώπῳ δὲ τῶν κατ' ἐξοχὴν Ἑλλήνων Χριστιανῶν, ὧν τὴν μνήμην ἐπινελοῦμεν σήμερον, διείδον τὸ σύμβολον καὶ ἰδανικὸν τῆς νέας δράσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον θὰ ἔφερε καὶ φέρῃ ἀνεξίτηλως ἀείποτε τὴν χριστιανικὴν σφραγίδα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι τὸ Πανεπιστήμιόν μας, πιστὸς θεματοφύλαξ τῶν ἱερῶν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας μας παραδόσεων, θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ κατὰ τὴν ἐπερχομένην καὶ τὰς μελλούσας ἑκατονταετηρίδας νὰ ἀποτελῇ τὴν ἀκρόπολιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως καὶ τῆς ἑλληνικῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ψυχῆς, διὰ τὴν ὁποῖαν ἀκρόπολιν θὰ αἰσθάνεται τὸ ἔθνος ἑαυτὸ ἀείποτε ὑπερήφανον.

Καὶ ἤδη τῷ ὑπ' ἐμοῦ τὸ πρῶτον καθιερωθέντι ἐθίμῳ στοιχῶν σπεύδω ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀγομένης σημερον ἐορτῆς ἐπὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἤδη ἀναγγελθέντος θέματος ὅπερ εἶναι:

Ἑκκλησία καὶ Πολιτεία ἐξ ἀπόψεως ὀρθοδόξου.

I

Τὸ μέγα πρόβλημα περὶ Ἑκκλησίας καὶ Πολιτείας, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τινος ἀπασχολεῖ τὴν σκέψιν ὀλοκλήρου συνομοταξίας σοφῶν καὶ τὸ ὁποῖον κατὰ τὸν προσεχῆ Ἀύγουστον θὰ ἀποτελέσῃ τὸ σπουδαιότερον ἀντικείμενον τοῦ ἐν Oxford τῆς Ἀγγλίας συνερχομένου διεθνοῦς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου Συνεδρίου, δὲν εἶναι, ὡς γνωστόν, πρόβλημα νέον, οὐδὲ καὶ ἐν τῇ μορφῇ ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐμφανίζεται τοῦτο ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως δηλ. τῆς ἐχθρικῆς πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν διακειμένης ἀπολυταρχικῆς Πολιτικοκρατίας. Τὸ πρόβλημα εἶναι τόσον παλαιὸν ὅσον καὶ ἡ Ἑκκλησία αὐτή, διότι ἐγεννήθη κατὰ τρόπον κατηγορηματικὸν ἅμα τῇ πρώτῃ δημοσίᾳ ἐμφανίσει τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὸν κόσμον, ὑπ' αὐτοῦ ῥητῶς καθορισθέν, πολλαχῶς δ' ἀνεκινήθη καὶ συνεζητήθη διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ρωμαϊκῷ ἐνεργείας καὶ δράσεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Περαιτέρω τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀπασχόλησε τὰς σκέψεις πολλῶν κατ' ἐπανάληψιν ἐξ ἀφορμῆς τῆς πολυπλόκου ἐξελίξεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς κατὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἑκκλησίας ἐξω-

ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

[4]

5. Ἐνότης καὶ ἀλληλεγγύη ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῶν ἁγίων.

Ἡ πίστις, ἣτις ἤγαγεν ἡμᾶς πλησίον τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔνωσις ἡμῶν κατ' οὐσίαν δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ἀπάρησις μὲν τῶν ἰδίων παλαιῶν φρονημάτων, σκέψεων, διαθέσεων καὶ κλίσεων καὶ ἐν γένει τοῦ ἐγωϊσμοῦ ἡμῶν, ἀνακαίνισις δ' ἡμῶν διὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας καὶ ζωῆς. Ὅσον δὲ περισσότερον χωριζόμεθα τῶν ἐγωϊστικῶν ἡμῶν ἀξιώσεων καὶ θελημάτων καὶ ὅσον ἀκριβέστερον μερφοῦμεν ἐν ἡμῖν τὸν Χριστόν, τόσον καὶ καθιστάμεθα ἱκανοὶ νὰ ἑναρμονισθῶμεν καὶ πρὸς ἀλλήλους, τῆς ὁμοιότητος ἐνός ἑκάστου ἐξ ἡμῶν καθιστώσεως ἡμᾶς τοὺς αὐτοὺς καὶ Ἰουσοὺς πρὸς ἀλλήλους. Οὕτω δὲ πληροῦται «ἐκείνο τὸ ἐν ταῖς Πράξεσιν εἰρημένον, ὅτι τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία, οὐδενὸς μὲν δηλονότι τὸ ἴδιον βούλημα ἰστώντος, πάντων δὲ κοινῇ ζητούντων ἐν ἐνὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι τὸ τοῦ ἐνός Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ θέλημα»¹.

Ἡ ἐκρίσις ὁμοῦ τοῦ ἐν ἡμῖν ἐγωϊσμοῦ καὶ ἡ ἀναμόρφωσις ἡμῶν ἐν Χριστῷ ἀποτελεῖ ἔργον μακρῶν προσπαθειῶν, εἶνε δὲ ἀπαραίτητος ἡ αὐξήσις καὶ ὠρμανσις ἡμῶν ἐν τῇ νέᾳ κατὰ Χριστόν ζωῇ, διότι ἄλλως ἢ διὰ τῶν πρώτων αὐτῆς ἐκδηλώσεων ἀγαθοῦσα ἡμᾶς εἰς Χριστόν πίστις δύναται νὰ ἐκλίπη ἢ νὰ διαστραφῇ, καθίσταται δ' ἀδύνατον ἢ μετ' ἀλλήλων ὁμόνοια καὶ ἀγάπη νὰ διατηρηθῇ, ὅποτε «πολλῆς μὲν τόλμης ἂν εἴη μέλη Χριστοῦ τοὺς τοιοῦτους ὀνομάζειν ἢ ὑπ' Αὐτοῦ ἄρχεσθαι λέγειν, κρατεῖ δὲ ἐκεῖ καὶ βασιλεύει τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα»². Πρόδηλον ἐντεῦθεν, διατὶ ὁ ἀπόστολος παρουσιάζει τοὺς πιστοὺς συνεχῶς οἰκοδομώμενους «μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως» (Ἐφ. δ' 13) ἢτοι «εἰς τὸ ἐν τῆς πίστεως, εἰς τὸ ταῦτόν καὶ ἀπαράλλακτον αὐτῆς, ὥστε πάντας τὴν αὐτὴν πίστιν ἔχειν»³ καὶ ἀληθεύοντες ἐν παντὶ «ἐν τε δόγμασι καὶ βίῳ καὶ λόγῳ»⁴ αὐξήσωμεν τὰ πάντα ἡμῶν εἰς Χριστόν φθάνοντες «εἰς τοσοῦτον ὕψος ἀπαντες, ὥστε πρὸς τὴν κεφαλὴν ἡμῶν συναρμοσθῆναι, τὸν Χριστόν»⁵.

Κατὰ ταῦτα τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν καὶ ἡ κυρία ἐκδήλωσις τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων ἐστὶν ἡ ἀπὸ τῆς ἐδραιώσεως ἐν τῇ αὐτῇ ὀρθῇ πίστει καὶ ἀπὸ τῆς μετ' ἀλλήλων ὁμονοίας καὶ εὐκρινούς ἀγάπης ἐπιτυγχανομένη ἐνότης, περὶ ἧς εἶπεν ὁ Παῦλος «σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. δ' 4) κηρύττων οὕτω, ὅτι ἡ ἔνωσις «ἦν ἐνοῖ τὸ Πνεῦμα»⁶ «ταῦς γένει καὶ τρόποις διαφόροις διεσθηκότες ἐνώσαν» διατηρεῖται

1. Μεγ. Βασιλ. Περί κρίματος Θεοῦ κεφ. 4 Migne 31, 660.

2. Αὐτόθι κεφ. 3.

3. Ζιγαβηνός εἰς τὸ Ἐφ. δ' 13. Ν. Καλογερά Β' σελ. 36.

4. Οἰκουμένιος εἰς τὸ Ἐφ. δ' 15. Migne 118, 1221.

5. Δαμασκηνός αὐτόθι Migne 95, 844.

6. Ζιγαβηνός εἰς τὸ Ἐφ. δ' 4, Ν. Καλογερά ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 3.

καὶ διὰ τῆς πρὸς ἀλλήλους εἰρήνης, ἣτις ἀποτελεῖ τὸν δεσμόν, δι' οὗ «καὶ ἀλλήλους καὶ πρὸς τὸν Θεὸν συνδέομεν ἑαυτοὺς»¹. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἐν τῇ πίστει ἐδραιώσιν τὰ ζῶντα μέλη τῆς κοινωνίας τῶν ἁγίων συμπαρακαλοῦσιν ἀλλήλα «διὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις πίστεως» (Ρωμ. α' 12), «εἶθε γὰρ πολλῶν πιστῶν σύνοδος πλείονα παράκλησιν καὶ προτροπὴν εἰς πίστιν ἐργάζεσθαι»² καὶ ἕκαστος βλέπων τοῦ ἐτέρου τὴν πίστιν «παρακαλεῖται καὶ εὐφραίνεται καὶ στηρίζεται»³. Ἐπειτα δὲ καὶ μεταδίδουσι πρὸς ἀλλήλους τὴν γνώσιν τῆς σωτηριώδους ἀληθείας διὰ νοουθεσίας, ἔργον ἀπὸ τοῦ ὁποῖον οὐδ' αἱ γυναῖκες, κἀπερ ἐμποδισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἀποστόλου τοῦ ἐπ' ἐκκλησίαις κηρύττειν, κωλύονται (Α' Κορινθ. ζ' 16)⁴. Ὡς πρὸς δὲ τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης μιμοῦνται «τὴν ἀγάπην τῶν μελῶν τοῦ σώματος» καὶ «τοσαύτην ἀπὸ γνώμης ἔχουσιν ὁμόνοιαν, ὅσην ἀπὸ φύσεως ἔκειναι», ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη «ἀνοικοδομεῖ καὶ τὸ συγκολλᾶσθαι ἀλλήλους καὶ συμπήγνυσθαι καὶ ἀρμόζεσθαι ποιεῖ». Ἡ τοιαύτη δ' ἀγάπη ἐκδηλοῦται ἐν τῷ «προνοεῖν ὁμοίως ἀλλήλων», ἐν τῷ «κοινὰ τὰ συμβαίνοντα ἡγεῖσθαι» καὶ παρουσιάζειν ἑαυτοὺς «ἐν σῶμα καὶ τῇ συμπαθείᾳ καὶ τῷ μὴ βάλλεσθαι τοῖς ἐτέρων ἀγαθοῖς καὶ τῷ συγκαίρειν»⁵. Αὕτη ἐστὶν ἡ ἀλληλεγγύη τῶν μελῶν, ἡ ὁποία δεικνύεται πρώτον μὲν ἐν συμπαθείᾳ πρὸς τὰ πάσχοντα καὶ ἀσθενούντα μέλη, καθ' ἣν οἱ δυνατοὶ βαστάζουσι μὲν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων καὶ δὲν ἀρέσκουσιν ἑαυτοῖς (Ρωμ. ιδ' 1) πενθοῦσι δὲ ἐπὶ ταῖς βαρείαις πτώσεσιν αὐτῶν (Α' Κορινθ. ε' 2, Β' Κορινθ. β' 21) καὶ παιδαγωγοῦσιν ἐν πραότητι προσλαμβάνοντες τοὺτους (Γαλ. 51, Ρωμ. ιδ' 1) καὶ ἑαυτοὺς πᾶσι δουλοῦντες καὶ τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενεῖς γινόμενοι ἐν «τῷ θεραπεύειν τὰς ψυχικὰς τούτων ἀσθενείας καὶ συγκαταβαίνειν αὐταῖς»⁶, «οὗ τῆς γνώμης αὐτῶν μεταβαλλομένην, ἀλλὰ τῆς ἀγάπης συγκαταβαίνουσης»⁷. Δεύτερον δὲ ἡ ἀλληλεγγύη δεικνύεται ἐν τῇ χρησιμοποίησιν τῶν χαρισμάτων πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἄλλων καὶ κοινῇ τῆς ἐκκλησίας οἰκοδομῇ (Ἐφ. δ' 11 12) εἰς τρόπον ὥστε «εἰ τι πλεον ἔχει ὁ δεῖνα ἐν τῷ χαρίσματι», ἀλλ' «ἕκαστος πρὸς οἰκοδομὴν» ὀφείλει νὰ συντελῇ, ἐντεῦθεν δὲ «καὶ ὁ πόνος αὐτῷ πλείων ἐστὶ»⁸. Τέλος ἡ ἀλληλεγγύη ἐκδηλοῦται καὶ ἐν ταῖς ὑπὲρ ἀλλήλων προσευχαῖς, δι' ὧν οἱ «τῇ θέσει τῶν τόπων διεσθηκότες» δύνανται

1. Χρυσόστομ. εἰς τὸ Ἐφ. δ' 4 Migne 63, 73.

2. Ζιγαβηνός εἰς τὸ Ρωμ. α' 12, Ν. Καλογερά Α' σ. 12.

3. Θεοφύλακτος αὐτόθι Migne 124, 348.

4. Τὴν ἐκ τῆς τοιαύτης προτροπῆς καὶ συμπαρακλήσεως ἐπίδρασιν ἐκτιμῶν καὶ ταύτης δεόμενος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος, ὅτε ὑπὸ δεινῶν ἐκλονήσασα αἰρέσεων τὸ ἐκκλησ. σκάφος, ἐζήτησε τὴν δι' ἐπισκόπων ἐνίσχυσιν τῶν ἐν εἰρηνευρούσαις ἐκκλησίαις ἐπισκόπων ἐξαιτούμενος ἵνα «κινήθωσιν» ἔκεινοι «πρὸς ἀντίληψιν τῶν» καὶ λαληθῇ «καὶ παρ' αὐτοῖς μετὰ παρηγορίας τὸ ἀγαθὸν ἔκεινο κήρυγμα τῶν πατέρων» Ἐπιστ. 99 Migne 32, 473.

5. Χρυσόστομ. Ὁμιλ. ΑΑ εἰς τὴν Α' Κορινθ. κεφ. 3, 4 καὶ ΑΒ κεφ. 1. Migne 61, 261 263. Καὶ ὁμιλ. ΙΑ εἰς τὴν πρὸς Ἐφ. κεφ. 1, 3 Migne 62, 79.

6. Ζιγαβηνός εἰς τὸ Α' Κορινθ. θ' 19 Ν. Καλογερά Α 278.

7. Δαμασκηνός αὐτόθι Migne 95, 640.

8. Χρυσόστομ. Ὁμιλ. ΙΑ εἰς τὴν πρὸς Ἐφ. κεφ. 1 2 Migne 62, 81-82.

ἑλλήνων καὶ αἱ ἀναπινχθεῖσαι μεταξὺ τῶν ἐκπροσώπων τῶν διαφόρων χωρῶν ἀδελφικαὶ σχέσεις, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὸ πλαισίον, τὸ πνεῦμα τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς, ἡ γοητεία τῆς μεγάλης καὶ ἀθανάτου, διὰ τὴν ἐκπολιτιστικὴν καὶ ἱστορικὴν τῆς σημασίας, πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, ὡς καὶ ἡ θανμασία φύσις τῆς ἠλιολούστου Ἑλλάδος.

Ἦτο ἐπόμενον.

Πολὺς λόγος ἀφ' ἱκανοῦ γίνεται ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ τύπῳ περὶ τῆς ἀπέναντι τοῦ ρωσικοῦ μαρξισμού στάσεως, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ γνωστός γάλλος κομμουνιστὴς André Gide μετὰ τὴν εἰς Ρωσίαν ἐπίσκεψίν του. Ὁ ἐπιφανὴς γάλλος συγγραφεὺς μεταβάς εἰς Μόσχαν διὰ τὴν θανάτῳ τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐπιτεύγματα τῆς σοβιετικῆς Ρωσίας ἐν τῷ κοινωνιολογικῷ πεδίῳ καὶ τὴν ἐπισχυθῆ εἰς τὰς κομμουνιστικὰς πεποιθήσεις του, ἀφοῦ ἐπιμελῶς ἐσπούδασε τὸ νέον ἐκεῖ καθεστὼς ἀπὸ πάσης ἐπόψεως μὲ νῦν ἀπροκατάληπτον καὶ συνειδητὴν ἀνεπηρέαστον, μόλις ἐπιστρέψας εἰς τὴν χώραν του ἐξέδωκε σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐπιστροφή ἐκ τῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν» (Retour de U.S.S.R.), διὰ τοῦ ὁποίου ὁ τέως φανατικὸς ὑμνητὴς καὶ ὑποστηρικτὴς τῶν Σοβιέτ ἔσχε τὸ θάρρος μετὰ παρορησίας σπανίας νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν περὶ τοῦ ρωσικοῦ σοβιετισμοῦ ἀλήθειαν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν κατ' οὐδένα τρόπον ἤθελε πρότερον νὰ ἀποδεχθῆ ἔξαγγελιομένην παρ' ἄλλων, οἵτινες ἐπισκεφθέντες τὴν Ρωσίαν εἶπον περὶ αὐτῆς ὅτι εἶδον μὲ ὕγιεις ὀφθαλμούς. Δὲν περιωρίσθη δὲ ὁ Gide νὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν μόνον, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξομολογηθῆ ἀπεριφράστως τὴν προτέραν ἀπάτην καὶ πλάνην του καὶ νὰ ἐκφράσῃ ζωηρῶς τὴν ἄκραν του ἀπογοητεύσιν. Ἐν οὐδεμίᾳ τοῦ κόσμου χώρα—εἶπεν ὁ γάλλος τέως σοβιετιστὴς—δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα «εἰδωλολατρεία» τυράννου ἐκείνης, ἣτις ὑπάρχει ἐν Ρωσίᾳ διὰ τὸν Στάλιν ὅτι ἡ «ἀλήθεια» καὶ ἡ «ἐλευθερία» ἐν Μόσχᾳ ἀπέβησαν κεναὶ λέξεις ὅτι ὁ ταλαίπωρος ρωσικὸς κόσμος διατελεῖ ἐν ἀπολύτῳ ἀγνοίᾳ τοῦ ἔξω τῆς χώρας του κόσμου καὶ ὅτι ὁ ἐργάτης ἐν Ρωσίᾳ ἀμείβεται ἀπείρως γλισχρότερον ἢ ἄλλαχού. Ἡ δημοσίευσίς τοῦ ἔργου τούτου τοῦ Gide ὅσον ἐνδύνητον ἦτο νὰ προκαλέσῃ μεγάλην τὴν δυσαρτέσκειαν τῶν ἐκασταχοῦ κομμουνιστῶν, μάλιστα δὲ τῶν γάλλων, τόσον συνετέλεσεν εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν ἀπλουστέρων καὶ τῶν παραπλανηθέντων, καίτοι δὲ ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι προλαμβάνει νὰ δηλώσῃ ὅτι, παρὰ ταῦτα, ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ μαρξιστὴς, τὸν λοιπὸν κόσμον ἐνδιαφέρει ἢ ἐν Ρωσίᾳ κομμουνιστικὴ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν ἡ ρωσικὴ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα παντοιοτρόπως ἀγωνίζεται νὰ ἐμφανίσῃ ὡς «παράδεισον».

* Ἡ γερμανικὴ «Luther Gesellschaft» προσπαθεῖ ἀπὸ τινος χρόνου νὰ φέρῃ εἰς στεναγμένην ἐπαφὴν καὶ συνεργασίαν ποιητὰς καὶ θεολόγους. Ἀποτέλεσμα τῶν προσπαθειῶν τούτων εἶνε ἐπανελημμένοι συναντήσεις ἐγκρίτων γερμανῶν ποιητῶν καὶ θεολόγων ἐν Βιττμβέργῃ. Ἡ τελευταία συνάντησις ἐγένετο ἐν Βερνικερῶδε, εἰς ἣν παρευρέθησαν ἐκ μὲν τῶν ποιητῶν ὁ Rud. Alex.

Schröder, ὁ Aug. Winnig, ὁ Alfr. Noert κ. λ. π. ἄ., ἐκ δὲ τῶν θεολόγων ὁ ἐπίσκοπος Schöifel, οἱ καθηγηταὶ Althaus, Rückert κ. ἄ. Καθ' ἐνάστην πρωτὰν ἐτελείτο κοινὴ προσευχὴ. Αἱ δὲ συζητήσεις περιστράφησαν περὶ τὰ θέματα «ἡ ἀπεκάλυψις ἐν τῇ βιβλικῇ αὐτῆς ἐννοίᾳ καὶ ἡ καλλιτεχνικὴ ἔμπνευσις», «ποιεῖται καὶ θεολόγοι ὡς ὑληρέται τοῦ λόγου». Ὁ ἐκδοτικὸς οἶκος «Eckart-Verlag» ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς προαγωγῆς τῆς χριστιανικῆς ποιήσεως ἐν Γερμανίᾳ προσεφέρθη νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μεσάζων μεταξύ θρησκευτικῆς ποιήσεως καὶ εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην συνήλθεν εἰς δύο τακτικὰς συνεδριάσεις, χθὲς δὲ Παρασκευῇ συνεδρίασε τὸ Πρωτοβάθμιον Συνοδικὸν Δικαστήριον. Ὡσαύτως χθὲς συνεδρίασε τὸ Σύμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου.

— Σήμερον Σάββατον ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ ἁγ. Φωτίου Πατριάρχου ΚΠόλεως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὸ κρατοῦν ἔθος θ' ἀνέστη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης ἐνθα θὰ τελεσθῆ ἡ θεία Λειτουργία. Μετ' αὐτὴν θ' ἐπακολουθήσῃ σύσκεψις ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, παρεκλήθησαν δὲ ὅπως προσέλθωσιν ὁ κ. Ὑπουργὸς Θρησκευμάτων καὶ Παιδείας, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κορινθίας, ὁ Οἰκονομικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῶν οἰκονομικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὀργανισμῶν κ. Νικολίτσας. Ὁ κ. Ὑπουργὸς ἀδιαθετῶν ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ προσέλθῃ.

— Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ νόμου ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατήχησε τὸ ἐφ' ἀπαξ ἐκδοθησόμενον Β. Διάταγμα περὶ τῶν προσόντων καὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἀρχιερέων.

— Προτάσει τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου διὰ νόμου ἀνεγνωρίσθη ὡς δημόσιον τὸ ἐν Ἀρμελοκήποις Β' Δημοτικὸν Σχολεῖον τοῦ Ἀσύλου ἁγ. Ἀνδρέου. Τὸ δὲ ἐν τῷ συνοικισμῷ Ν. Καλλιπόλεως Πειραιῶς Δημοτικὸν Σχολεῖον τοῦ Ἀσύλου ἁγ. Σπυρίδωνος, μερίμνη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐγκατεστάθη εἰς νέον ἰδιόκτητον κτίριον. Εἰς ἀμφοτέρα τὰ ἄστυλα ταῦτα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐκπαιδεύονται καὶ μορφοῦνται ἐπαγγελματικῶς περὶ τὰ 300 κοράσια ἄπορα καὶ ὀρφανὰ.

— Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τὸ Πανεπιστήμιον ἐτέλεσεν ἐν τῷ πανεπιστημιακῷ ναῷ τῆς Καπνικαρέας τὸ ἐτήσιον μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἰδρυτῶν, εὐεργετῶν καὶ καθηγητῶν αὐτοῦ, ἱερουργούντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου, ὅστις μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας πρόσηται καὶ τῆς ἐπιμνημοσύνου ἀκολουθίας, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀποκριταρίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Μητροπολίτου Τραπεζοῦντος Χρυσάνθου καὶ ὑπὸ τῶν συνοδικῶν συνέδρων Σεβ. Μυτιλήνης Ἰακώβου, Κίτρους Κωνσταντίνου καὶ Σύρου Φιλαρέτου, συμπροσευχόμενον δὲ τοῦ Πρωτάρχου τοῦ Πανεπιστημίου, τῶν καθηγητῶν αὐτοῦ καὶ πλήθους φοιτητῶν, προσελθόντων εἰς τὸν ναὸν ἐν σώματι μετὰ τῶν λαβάρων τῶν φοιτητικῶν σωματείων. Μετὰ τὸ πέρας τοῦ μνημοσύνου οἱ πάντες μεταβάντες εἰς τὸ Πανεπιστήμιον παρέστησαν ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ αἰθούσῃ, ἐνθα ὁ Πρύτανης κ. Γρηγόριος Παπαμιχαὴλ ἐν συντόμῳ προσλαλιῶ τονίσας τὴν ἐξαιρετικὴν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν θέσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ θεολογίᾳ, καὶ τῆς ἐλληνικοῦ γράμμασιν, ἔδωκε τὸν λόγον εἰς τὸν ρήτορα τῆς ἡμέρας Καθηγητὴν κ. Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, ὅστις ὠμίλησε περὶ τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας, Κράτους καὶ ἔθνους ἀπὸ ἐπόψεως ὀρθοδόξου.

— Ἐκ τῶν «Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδήσεων» Τριπόλεως πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μαντινείας τῇ 13 Δεκεμβρίου ἐτέλεσεν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Βασιλείου μετὰ τῶν πλείστων ἐφημερίων τῆς πόλεως τὴν διὰ προγενεστέρως ἐγκυκλίου του προαναγγελλθεῖσαν ἑορτὴν ὑπὲρ τῶν πτωχῶν τῆς πόλεως. Κατ' αὐτὴν ἐμνημονεύθησαν ἐν τῇ Ἱερᾷ Προθέσει τὰ ὀνόματα πάντων τῶν χριστιανῶν τῆς πόλεως, τῶν προσφερόντων τὴν συνδρο-

μην των υπέρ των πτωχών. Κατά την θείαν λειτουργίαν, ην παρεκολλούθησαν αι άρχαι της πόλεως, τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐνοριακῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος καὶ πλῆθος χριστιανῶν ἐξ ὅλων ἐνοριῶν, καταλλήλως ἐκήρυξε τὸν θείον λόγον ὁ ἱεροκήρυξ Ἀρχιδιάκ. Κωνσταντῆς, διδάξας τὴν ὑποχρέωσιν ἣν ὑπέχονεν ὑπὲρ τῶν πασχόντων καὶ ἔχόντων ἀνάγκην ἀδελφῶν μας, πάντων μὲν, ἰδιαίτερος δὲ κατὰ τὰς ἀγίας ἐνορίας. Ματὰ τὴν ὁμιλίαν ταύτην παρήχθη δίσκος ὑπὸ τοῦ ἀφημερίου τοῦ ναοῦ Π. Σινοπούλου ὑπὲρ τῶν πτωχῶν καὶ εἰσπραχθῆναι σεβαστὸν χρηματικὸν ποσόν. Ἡ θεία λειτουργία διεξήχθη κατανυκτικώτατα, συνετέλεσαν δ' εἰς τρεῖς καὶ αἱ καθήκοντα τῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς αἰτίνας καταλλήλως προπονηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πρωτοψάλτου κ. Γ. Παναγιωτοπούλου ἑψαλον θαυμασιῶς τὸν τε ὁρθόδοξον καὶ τὴν θείαν λειτουργίαν. Ἐν τῷ τέλει τῆς λειτουργίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἔψαλον ἰδιαίτερον δέξασιν καὶ ἀγέννητους εἰδικὴν εὐχὴν ὑπὲρ τῶν θωρητῶν, εὐαγγελιστῶν καὶ τῶν καθ' ὅσον ὄλητα τρόπον μεριμνούντων ὑπὲρ τῶν πτωχῶν.

—Τὸ ὑπὸ τῶν ἐφημερίων παρὰ τῶν ἐνοριῶν των, συνετελεσθῆναι ἐκκλήσεις τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μανινείας εἰσπραχθῆναι ὑπὲρ τῶν πτωχῶν χρηματικὸν ποσόν μετὰ τοῦ ἐκ τοῦ δίσκου τοῦ παρηχθέντος κατὰ τὴν ἐνορίαν, ἀνήλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν 18.104 δραχμῶν, ἧτοι κατ' ἐνορίας, 1) ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀγ. Βασιλείου δραχ. 3825, 2) ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀγίου Δημητρίου δραχ. 2150, 3) ἐκ τῆς ἐνορίας Ταξιαρχῶν δραχ. 2342, 4) ἐκ τῆς ἐνορίας Μεταμορφώσεως δραχ. 1852, 5) ἐκ τῆς ἐνορίας Προφ. Ἡλιῶν δραχ. 3050 καὶ 6) ἐκ τῆς ἐνορίας Ἀγ. Βαρθολομαίου δραχ. 971.

—Προήδρασαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μανινείας τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος. Κατὰ τὴν συνεδρίασιν ταύτην ἀφ' ἑνὸς ἀπαρτίσθη ἡ διανομή βοηθημάτων εἰς τοὺς πτωχοὺς κατὰ τὰς ἐνορίας, ἀφ' ἑτέρου ἀρίσθη ἡμέρα γενικῆς Συνελεύσεως τῶν μεγάλων τῆς Φιλοπτώχου ἢ 17ῆς Ἰανουαρίου 1937, ὡς καὶ τὰ συζητήτέα κατ' αὐτὴν θέματα. Τὸ ἔκτὸ τῆς φιλοπτώχου Ἀδελφότητος εἰς τοὺς πτωχοὺς διανεμηθῆναι κατὰ τὰς ἐνορίας χρηματικὸν ποσὸν ἀνέρχεται εἰς δραχ. 21.000. Ὅμοιος διανεμηθῆναι ὑπὸ τῆς Φιλοπτώχου πρὸς τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς κραιουμένους τὸ ποσὸν τῶν δραχμῶν 1.500.

—Ὁ ἀδελφὸς ἱεράρχης ἐπισκέφθη κατὰ τὴν ἐνορίαν τῶν Χριστουγέννων τοὺς στρατιῶνας τοῦ ναοῦ Παύλου (Συν)τος, ἔνθα ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Συν)τος, συγκεντρωθέντων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀνάγκων τῶν στρατιωτῶν, ὁμιλήσας διὰ μικρῶν πρὸς αὐτοὺς συστάσεως εὐθέλειαν πρὸς τὴν θεοσεβίαν καὶ τὴν ἐκκλησίαν καὶ παιδαγωγίαν εἰς τοὺς ἀνατέτους των. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Συν)τος ἀπαντῶν ἠχοήσθη εἰς τὸν Σεβ. διὰ τὴν ἐπίσκεψίν του καὶ τὰς πολυμίμους πρὸς τοὺς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας συμβουλὰς καὶ νουθεσίας του. Τῆ 28 Δεκ. ἡ Α. Σ. μετέβη εἰς τὴν Ἱερὴν Μονὴν Κανδύλλας μετὰ τοῦ πρωτοσυγκελ. γραμματέως Γ. Καραπαναγιώτου. Ἐπὶ εὐκαιρίᾳ τῆς κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην πανηγύρεως τῆς μονῆς, ἔνθα συνέδρασαν ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Κοινότης τῆς Κανδύλλας, ἡ Α. Σ. λειτουργήσασα ὁμίλησεν εἰς τοὺς προσκυνητάς, συστήσας σὺν αὐτοῖς ἀλλοῖς τὴν ἡθικὴν ἐπίδοξον τῆς μονῆς, ἧς μεσοπροσέβη διὰ ἄλλοις εἰς γενικαίαν ἀνεξάρτητον μονήν, ἀναδιοργανωμένην πρῶτον εἰς ἐξυπηρετήσασαν τὴν Κοινότητα τῆς Κανδύλλας ὡς καὶ τὰς περὶ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Κατὰ τὴν τελευταίως ἐν Νοτιοσλαβία διεξαχθείσαν στατιστικῇ, ὑπὸ ἐπιβλέψας δημοκρατικῆς ὁ πληθυσμὸς τοῦ τοῦ κράτους ἔχει ὡς ἑξῆς: ὀρθόδοξοι 8.785.000, καθολικοὶ 5.517.000, κομμεθιστῶν 1.531.000, καὶ διαμαρτυρούμενοι 250.000. Πρόσφατος νόμος ἐθεσμοθέτησεν ἰσότητα τῶν ἐν τῷ κράτει θρησκευμάτων, οὕτω δ' ἡ ὀρθόδοξος θρησκεία καὶ ἐκκλησία ἐστερεώθησεν τῶν προηγουμένων των, ἐφ' ᾧ καὶ διαμαρτυρήθη πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἡ ἀρχιερατικὴ σύνοδος τῆς ὀρθοδόξου σερβικῆς Ἐκκλησίας.

—Ὁ ἐν Βελιγραδίῳ σέρβος πρεσβευτὴς ἐπέθεκε τῇ Α. Μ. τῷ Πατριάρχῳ Σερβίας ἐξ ὀνόματος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Βουλγαρίας τὸ παράσημον τοῦ ἁγ. Ἀλε-

ξάνδρου Ἀ' τάξως «διὰ τὴν μεγάλην του συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον τῆς συμφιλίωσης τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν καὶ ἰδίως διὰ τὴν ἐγγυτέραν προσέγγισιν τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν βουλγαρικῆς καὶ νοτιοσλαβικῆς».

—Ἡ Α. Μ. ὁ Πατριάρχης ἐτέλεσε πρὸ πινος τὰ ἐγκαινία τοῦ νεοσυστάτου ἐν Βελιγραδίῳ φρονιτικῶν οἰκοτροφείου ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς βασιλίσσης Μαρίας, τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας, τοῦ Ἱερουργοῦ καὶ Πανπιστημίου καὶ ἄλλων ἐπισημῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις τὸ 28ον περὶ ἐκκλήσεως ἀρθρον τοῦ νέου ρουμανικοῦ Ποινικοῦ κώδικος προὐκάλεσε ζωντανάτας συζητήσεις ἐν τῇ τῶν ἐκκλησιῶν συνεδρίῳ τῆς ρουμανικῆς Γερουσίας μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν τοῦ δυτικῆς δόγματος καὶ τῶν ὀρθοδόξων. Τὸ νομοσχέδιον προέπειπε τρεῖς ἐπιστραφημένους περιπτώσεις ἐκτροπῆς: τὴν ἱερωτικὴν πρὸς σωτηρίαν τῆς μητρος, τὴν εὐγονικὴν πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς καθαρότητος τῆς ψυχῆς καὶ τὴν ἡθικὴν ἐν περιπτώσει προσβολῆς. Κατὰ τὸ «Tablet» οἱ ἐν τῇ γερουσίᾳ Καθολικοὶ ἱεράρχαι ὁμιλήσαντες πρῶτοι κατέκρινον ὁλοκληρῶν τὸ ἐν λόγῳ ἀρθρον, ὑπερασπινθέντες τῆς ἡθικῆς, καθολικῆς παραδόσεως, κατεδικαζούσης ἀνευ ὄρων καὶ ὑπὸ εἰσπρόθεως συνθήκας γενομένην ἔκτροπιν, πρὸς τὴν ἀποκινῶν δὲ ταύτην συμπαθῶς διατέθη ἡ γερουσία. Ἐἰτα ἠγόρευσεν ὁ Μακρὸς Πατριάρχης Μύρων, προέτεινε δὲ δι' ὧν ἀνέπτυξε μίαν τροπολογίαν, δι' ἧς ἔδεδετο μὲν τὰς δύο πρώτας περιπτώσεις ἐκτροπῆς (τὴν ἱερωτικὴν καὶ τὴν εὐγονικὴν), ἀπέκλιπε δὲ τὴν ἡθικὴν ὡς κατεδικαστέαν. Ἡ στάσις αὕτη τοῦ ὀρθοδόξου Πατριάρχου διεσπάσε τὸ χριστιανικὸν μετώπον—γράφουσι τὰ καθολικὰ φύλλα—αἱ δὲ ὀρθολογιστικαὶ ἀήταρες τῆς γερουσίας, οἵτινες ἠγόρευσαν μετὰ τὰ κληρικὰ αὐτῆς κλήν, ἀνεπιταλλευσθέντες τὴν ἑλευθερίαν ταύτην διαφρονίαν ἐτόπισαν οὕτω, ἐφ' ὅσον ἡ χριστιανικὴ ἡθικὴ δὲν διοικωνεῖ ἐπὶ τοῦ ζήτηματος, ἡ καλύτερα λύσις εὐρισκασα ἐν τῇ κοινοικῆ ἡθικῇ, ἧτοι τῷ συμβιβασμῷ τῶν ἀντιθέτων. Καὶ οὕτω—ἐπιλέγει τὸ «Tablet»—ἡ καθολικὴ πρότασις, ἧς τὰ ἐγγύτως ἀποδεκτικὴ ἐν ὑπεστηρίξεσι ὑπὸ τῆς ὀρθοδόξου, ἐναυάγησε.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μιχαὴλ Κωνσταντινίδου Μελ. Ἀρχιεπισκόπου, Σχέσεις Ἀγγλικανῶν καὶ Ὀρθοδόξων (Ἀνατύπων ἐκ τῆς Ἐκκλησίας) Ἀθήναι τύποις «Φοίνικος» 1937.

Γ. Α. Σωτηρίδου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, Τὸ ρωσικὸν τὸν ῥουμανικὸν τῆς Ἀγίας Σοφίας (Ἀνατύπων ἀπὸ τῆς «Νέων Ἐστίας») 1936.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΙΕΡΕΩΝ

Ι. Μητροπόλις Φθιώτιδος

Ἐκτελεστῆς τῆς θέσεως μητροπολίτου Φθιώτιδος τῆς ἐνορίας Κυπερισσῆνος π.δ. Κρατ. Ἀπόφασιν προσκαλοῦμαι τοὺς βουλευόμενους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν ταύτην καὶ ἔχοντες τὰ ὑπὸ τοῦ νόμου ἀριζόμενα προκρίνια, ὅπως ἐν τῶν δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑπεβάλλωσιν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως τὰ ὄνομα τοῦ ἀρθρου 88 τοῦ νόμου 5439 περὶ ἐνοριακῶν ναῶν καὶ ἐφημερίων ἀριζόμενα πιστοποιητικά.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Διοιχθόνουσα Ἐπιτροπεία:

- † Ὁ Ἀθηνῶν ΧΡΗΣΤΟΤΟΜΟΣ
- † Ὁ Κίτρους ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
- † Ὁ Μεσσηνικὸς ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἰππέθουρος, Π. Σ. Μανωλῆσης

Ἰτύπος «Φοίνικος» ὁδὸς Ἀλωνάτου 4 ἀρ. Τηλ. 54-229